

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 15Co/113/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716206654
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Klaudia Kosková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6716206654.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Klaudie Koskovej a členov senátu JUDr. Jaroslava Mikulaja a JUDr. Jaroslava Galla, v právnej veci žalobcu: LITA, autorská spoločnosť, so sídlom Mozartova 9, 810 01 Bratislava, IČO: 00 420 166, zastúpený JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou, so sídlom Námestie Biely kríž 3, P.O.Box 39, 830 03 Bratislava 33, proti žalovanému: Hotel FLÓRA Dudince s.r.o., so sídlom Kúpeľná 101, 962 71 Dudince, IČO: 36 622 711, zastúpený PETKOV & Co s.r.o., advokátska kancelária, so sídlom Na Vršku 12, 811 01 Bratislava, IČO: 50 430 742, o zaplatenie 2 904,- Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Zvolen č.k. 10C/133/2016-261, zo dňa 15.11.2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v IV. a V. výroku **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd rozhodol tak, že:

„I. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) CSP sa **z a m i e t a**.

II. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP sa **z a m i e t a**.

III. Návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c) CSP sa **z a m i e t a**.

IV. Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcovi 2.904,- € spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 2.904,- € od 27.5.2016 až do zaplatenia, a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

V. Žalobcovi sa **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.“

2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že v konaní bolo preukázané, že žalobca je organizáciou kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č. 2/2004 zo dňa 11.05.2010. Žalobca zastupuje autorov, resp. iných nositeľov práv, čo preukázal predložením ich zoznamu, ako i zoznamu partnerských organizácií kolektívnych správ v zahraničí a žalovaný nepreukázal, že by niekoho z nich žalobca v skutočnosti nezastupoval. Okresný súd mal preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcu s odkazom na ust. § 81 ods. 1 písm. i) Autorského zákona. Žalovaný je prevádzkovateľom predmetného ubytovacieho zariadenia Hotel FLÓRA v Dudinciach. V zariadení sa nachádza 66 TV prijímačov so satelitným príjmom. Pokiaľ teda žalovaný vybavil izby pre hostí TV prijímačmi so satelitným príjmom, tak ako to je uvedené na jeho web stránke, je nesporné, že tieto mali slúžiť na účel zodpovedajúci určeniu, čiže na sledovanie televíznych programov

ubytovanými hosťami. Tým, že bol umožnený príjem zvukovo-obrazových diel autorovo v hotelových izbách, dochádzalo tým k ďalšiemu verejnemu prenosu. Žalovaný uznal existenciu verejného prenosu v hotelovom zariadení aj tým, že nepoprel, že by pre rok 2015 mal uzavreté licenčné zmluvy na použitie predmetov ochrany verejným prenosom prostredníctvom technických zariadení s inými organizáciami kolektívnej správy, t.j. organizáciou SLOVGRAM a SOZA. Žalovaný ako používateľ bol povinný pred začatím poskytovania ďalšieho verejného prenosu získať vopred súhlas príslušnej organizácie kolektívnej správy. Okresný súd považoval základ nároku žalobu za preukázaný. V zmysle citovaného ustanovenia § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona, žalobca sa mohol domáhať nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške dvojnásobku obvyklej odmeny. V konaní si žalobca uplatnil svoj nárok voči žalovanému za obdobie od 01.01.2015 do 31.12.2015 vo výške 2 904,- Eur, keď pri určení tejto sumy vychádzal zo svojho sadzobníka licenčných odmien a počtu zvukovo-obrazových zariadení odvodených od počtu ubytovacích kapacít v zariadení žalovaného. Okresný súd mal preukázanú výšku obvyklej odmeny tým, že žalobca uzatvára hromadné licenčné zmluvy s prevádzkovateľmi ubytovacích zariadení, ktoré mali byť v roku 2015 uzatvorené s 218 subjektmi za cenu v zmysle sadzobníka, keď tieto skutočnosti žalovaný ani nepopieral, len trval na tom, že tieto zmluvy sú minimálne v časti dojednanej odmeny neplatné. Žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že by výška obvyklej odmeny bola iná. Súd preto posúdil žalobcom požadovanú žalovanú sumu vo výške 2 904,- Eur z titulu bezdôvodného obohatenia za dôvodnú. Zároveň priznal aj úrok z omeškania v zákonnej výške odo dňa 27.05.2016. Zároveň okresný súd v bodoch 13., 14., 15. podrobne odôvodnil, prečo návrh na prerušenie konania v zmysle § 162 ods. 1 písm. a), b), c) zo strany žalovaného zamietol. Rozhodnutie oprel o ustanovenia § 190 ods. 1 zák. č. 185/2015 Z.z. Autorský zákon, § 18 ods. 2 písm. h) zák. č. 618/2003 Z.z. Autorský zákon, § 45 ods. 1, § 56 ods. 1 písm. g), § 57 ods. 1, § 79 ods. 1, § 78 ods. 1, ods. 4 písm. b), § 81 ods. 1 písm. i), j), k), ods. 3 veta prvá, § 82 ods. 1, § 84 ods. 1 Autorského zákona a § 451 ods. 1, 2, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka ako aj § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP.

3. Proti IV. a V. výroku rozsudku súdu prvej inštancie podal v zákonnej lehote žalovaný odvolanie podľa § 365 ods. 2 z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) Civilného sporového poriadku. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil, vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania. Žalovaný rozsudok súdu prvej inštancie označil za vecne nesprávny, nezákonný a nepreskúmateľný pre zmätočnosť a nedostatok dôvodov.

4. Žalovaný namietal, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v zmysle § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona v spojení s § 451 Občianskeho zákonníka, hoci žalovaný navrhoval identifikáciu nositeľov práv a k nim prináležiace predmety ochrany, ktoré mali byť v žalovanom období obsahom verejného prenosu, ku ktorým žalobca spravuje majetkové práva nositeľov práv.

5. Oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv autorov nepostačujúce na preukázanie, že žalobca zastupuje práve tých autorov diel a práve vo vzťahu k tým dielam, ktoré mali byť v žalovanom období roku 2015 predmetom verejného prenosu prostredníctvom technického zariadenia. Kolektívna správa práv viažuca sa k použitiu predmetu ochrany (diela) verejným prenosom (§ 78 ods. 4 písm. b) autorského zákona) spadá do kategórie dobrovoľnej kolektívnej správy práv, preto žalobca môže nositeľa autorských práv zastupovať v dohodnutom rozsahu výlučne na základe dohody (§ 78 ods. 3 autorského zákona a contrario). Tým je naplnený odvolací dôvod spočívajúci v nesprávnom právnom posúdení veci. Požiadavka preskúmateľnosti právneho posúdenia veci nie je naplnená, ak odôvodnenie rozsudku obsahuje iba odkaz, prípadne výpočet právnych predpisov, ktoré súd na zistený skutkový stav použil (rozsudok NS SR sp. zn. 33Cdo/500/2007 z 11.06.2009). Ustanovenie § 81 ods. 1 písm. i) autorského zákona upravuje len nepriame zákonné zastúpenie organizácie kolektívnej správy práv. Súd prvej inštancie zrejme vychádzal z predpokladu, že ak má žalobca oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv, zastupuje všetkých nositeľov práv. Zo zoznamu autorov, o ktorých žalobca tvrdí, že ich zastupuje nevyplyva, o aký typ autora ide (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.) ani to, vo vzťahu k akým jeho dielam zaradeným do zoznamu predmetov ochrany vedenom žalobcom podľa § 81 ods. 1 písm. f) autorského zákona žalobca vykonáva kolektívnu správu. Z predloženej štatistiky vysielania vyplýva, že nejaké audiovizuálne dielo bolo vysielané v určitom čase konkrétnym vysielateľom aj skutočnosť, že do úvahy prichádza niekoľko typov autorov (režisér, autor scenára, autor prekladov a pod.). Nie je však možné zistiť, kto týmto autorom je, s výnimkou troch osôb (Barabáš, Feldek a Brezovská) žalobca vo vzťahu k ostatným nositeľom práv netvrdil a vo vzťahu ku všetkým nositeľom práv (teda vrátane Y.

Z. a P.) nepreukázal, že vo vzťahu k jednotlivým dielam zaradeným do štatistiky vysielania zastupuje konkrétnych nositeľov majetkových práv, ktorí si dané konkrétne audiovizuálne dielo, ku ktorému prislúchajú majetkové práva, u žalobcu prihlásili za účelom zaradenia do zoznamu predmetov ochrany. Pri absencii tvrdenia na úkor koho došlo k obohateniu a či žalobca disponuje mandátom na nepriame zastúpenie tejto osoby podľa § 81 ods. 1 písm. b) v spojení s § 81 ods.1 autorského zákona nemôže žalovaný riadne uplatňovať svoje procesné právo navrhnúť dôkazy. Okresný súd nevykonal žalovaným navrhnuté dokazovanie za účelom zistenia, kto je nositeľom majetkového práva k žalovaným vybratým predmetom ochrany. Okresný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Neskúmal dôveryhodnosť zdroja, z ktorého pochádza výpis zo štatistiky vysielania, nie je zrejmé, či je pravdivý a či v ňom uvádzané diela boli skutočne obsahom vysielania, neskonfrontoval štatistiku vysielania so zoznamom predmetov ochrany viažucich sa k osobám O., Z., P.. K týmto ani k ostatným žalobca nepriložil písomné oznámenie autora podľa § 78 ods. 2 autorského zákona o tom, že zveruje žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy na spravovanie diela, ktoré boli súčasťou vysielania v roku 2015. Okresný súd neodôvodnil, prečo sú žalovaným navrhnuté dôkazy pre konanie bezvýznamné vo vzťahu k možným skutkovým (ne)zisteniam. Žalovaný tvrdil od počiatku, že v prípade audiovizuálnych diel zaradených do vysielania majetkové práva nevykonávajú autori, ale producenti, ktorým autori čiastkové diela dodali do audiovizuálneho diela ako celku na základe uzatvorených zmlúv a za ktoré im bola producentmi vyplatená odmena. Žalobca preto uplatňuje nárok, ktorý mu nepatrí. Uvedené chcel žalovaný po doplnení podstatných skutočností zo strany žalobcu, ale aj vo vzťahu k jeho tvrdeniam k osobám P., Z. a P. preukázať a navrhnúť vykonanie dôkazov zmluvami uzatvorenými medzi autormi a producentmi. Producenti s autormi uzatvárajú zmluvy s vyhradenými licenčnými doložkami, ale ide o tzv. spoločné dielo, ku ktorému ex lege vykonáva majetkové práva právnická osoba, ktorá vytvorenie spoločného diela iniciovala, zabezpečovala, usmerňovala analogicky ako zamestnávateľ v prípade zamestnaneckého diela. Právo udeľovať súhlas na použitie „čiastkových diel“ dodaných do audiovizuálneho diela patrí producentom alebo vysielateľom a nemôže dôjsť k porušeniu práv autorov vykonaním verejného prenosu audiovizuálneho diela. Nevykonaním žalovaným navrhnutých dôkazov zmluvami uzatvorenými medzi žalobcom a vysielateľmi, resp. údajnými nositeľmi práv (napr. p. T.s producentskými spoločnosťami) okresný súd zabránil zisteniu skutočností, ktoré mohli mať významný vplyv pre základ sporu.

6. Okresný súd sa podľa žalovaného nevysporiadal s argumentáciou žalovaného týkajúcou sa interpretácie § 84 ods. 1 autorského zákona vychádzajúcou aj z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C-301/15 alebo zo stanoviska Ministerstva kultúry SR z 30.11.2016. Interpretácia § 84 ods. 1 autorského zákona použitá okresným súdom je sporná z pohľadu súladu s právom Európskej únie, keďže implikuje súhlas autorov s výkonom ich výlučného práva domáhať sa ochrany svojich práv bez ich vedomia a súhlasu.

7. Podľa žalovaného v konaní nebolo riadne preukázané, že žalovaný vykonával verejný prenos v tom zmysle, či je početnosť neurčitej verejnosti v prevádzke žalovaného väčšia než malá, alebo celkom bezvýznamná s odkazom na rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ktoré ostali súdom prvej inštancie opomenuté z hľadiska existencie verejného prenosu resp. len prenosu vzhľadom na obsadenosť ubytovacieho zariadenia žalovaného v roku 2015 (knihy hostí). Okresný súd nevedel, ako vyhodnotil skutkové závery, ku ktorým dospel vykonaním dokazovania porovnávacou štúdiou Analýza licenčných platieb v hotelových a reštauračných zariadeniach kolektívnym správcom vo vybratých krajinách Európy z 12.09.2016. Nie je zrejmé, ako okresný súd dospel k záveru o nemožnosti porovnávania cien uplatňovaných inými spoločnosťami za iné diela a za inú ochranu práv. Porovnanie licenčných podmienok a licenčných odmien v roku 2015 na území viacerých štátov Európy je podľa žalovaného dôkazom o obvyklej licenčnej odmene aj vzhľadom na monopolné postavenie žalobcu v SR pri kolektívnej správe práv autorov k audiovizuálnym dielam.

8. K výške bezdôvodného obohatenia žalovaný uviedol, že zmluvy predložené žalobcom, z ktorých okresný súd zisťoval obvyklú licenčnú odmenu, sú v dôsledku zneužitia a dominantného postavenia žalobcu na trhu absolútne neplatnými podľa § 39 OZ minimálne v časti licenčnej odmene. Súdom prvej inštancie sa nevysporiadal s eventuálnou aplikáciou § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, prípadne § 265 a § 44 ods. ods. 1 a nasl. Obchodného zákonníka, ktorých posúdenie je absolútne rozhodujúce pre (ne)možnosť poskytnutia ochrany žalobcom uplatnenému právu.

9. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie neprerušil konanie v prípade, keď je jeho prerušenie obligatórne (§ 162 ods. 1 písm. a/ CSP). Protimonopolný úrad SR začal vykonávať prešetrovanie za účelom zistenia, či je dôvod na začatie konania podľa zákona č. 136/2001 Z. z., čo môže mať vplyv na konanie o žalobe v súdnom spore. Neprerúšením konania súd prvej inštancie posúdil otázku aprobácie konania žalobcu v hospodárskej súťaži vyhradenú Protimonopolnému úradu SR. Ustanovenie § 162 ods. 1 písm. a) CSP neviaže prerušenie konania na priebeh iného konania, ale na existenciu otázky, ktorú nie je oprávnený riešiť. Ak Protimonopolný úrad rozhodne o zneužití dominantného postavenia žalobcu na trhu uplatňovaním neprímeraných odmien, je naplnená hypotéza § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka a súd by v súlade s judikatúrou NS SR nemal žalobcovi priznať právnu ochranu. Nesprávnym právnym posúdením návrhu na prerušenie konania podľa § 162 písm. a) CSP a nevysporiadaním sa s právnou argumentáciou a eventuálnou aplikáciou § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie konanie aj napadnuté rozhodnutie zaťažil vadou predstavujúcou zásah do práva žalovaného na spravodlivý súdny proces.

10. Namietal, že súd prvej inštancie opomenul odôvodniť, na základe akých skutočností dospel k záveru, že § 56 ods. 1 písm. g) autorského zákona nie je v rozpore s Ústavou SR a zamietol návrh žalovaného na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b) CSP. Súd prvej inštancie nepoložil prejudiciálnu otázku Súdnemu dvoru EÚ navrhovanú žalovaným, zároveň však neodôvodnil, prečo sa nestotožnil so stanoviskom Ministerstva kultúry SR z 30.11.2016. Argumentoval uznesením ÚS SR sp. zn. III ÚS 666/2016, v zmysle ktorého aj súdy ako orgány aplikujúce právo musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu unijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu. Na odstránenie pochybností o správnom spôsobe interpretácie § 84 ods. 1 autorského zákonníka vnútroštátnymi súdmi eurokonformne aj za účelom správneho rozhodnutia vo veci samej je nevyhnutné zodpovedať otázku, či: „bráni právo EÚ (predovšetkým článok 3 ods. 1 Smernice 2001/21/ES o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti) tomu, aby každý používateľ predmetu ochrany chráneného autorským právom bol povinný plniť svoje povinnosti v súvislosti s použitím predmetu ochrany organizácii kolektívnej správy bez ohľadu na skutočnosť, či táto organizácia kolektívnej správy disponuje súhlasom nositeľa práv, alebo či tento nositeľ práv má vedomosť o skutočnosti, že ho pri výkone jeho výlučných práv zastupuje organizácia kolektívnej správy?“ Navrhol, aby sa s takto rámcovo naformulovanou prejudiciálnou otázkou obrátil na Súdny dvor EÚ.

11. Žalobca vo vyjadrení k odolaniu žalovaného navrhol rozsudok okresného súdu v napadnutej časti potvrdiť. Žalobca trvá na tom, že súdu riadne preukázal aktívnu vecnú legitímáciu. Okresný súd v odôvodnení rozsudku dostatočne zrozumiteľne uviedol skutočnosti, na základe ktorých mal za preukázanú existenciu vecnej aktívnej legitímácie žalobcu. Ponímanie preukazovania aktívnej vecnej legitímácie žalovaným je v hlbokom rozpore so základnými princípmi kolektívnej ochrany autorských práv a hlbokom rozpore s inštitútom kolektívnej správy práv, ktorý je zavedený práve na ochranu práv autorov. Žalobca opätovne uviedol, že výšku bezdôvodného obohatenia, ktorej sa v konaní domáha, je podľa § 56 ods. 1 písm. g) Autorského zákona stanovená ako dvojnásobok odmeny, ktorá je obvyklá za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu tohto práva. Poukázal na rozsudok Súdného dvora EÚ sp. zn. C-367/2015 zo dňa 27.01.2017. Je notoricky známou skutočnosťou, že súčasťou každého verejného prenosu v roku 2015 nevyhnutne boli a museli byť diela literárne, dramatické, hudobno-dramatické, choreografické, audiovizuálne, fotografické, výtvarného umenia, architektonické a úžitkového umenia. Vychádzajúc z inštitútu kolektívnej správy a ustálenej judikatúry pre vznik nároku organizácie kolektívnej správy na domáhanie sa vydania bezdôvodného obohatenia je potrebné preukázanie povinností používateľa mať uzatvorenú hromadnú licenčnú zmluvu, pričom je postačujúce, keď organizácie kolektívnej správy preukáže aspoň druhovo akých nositeľov práv zastupuje, a že dochádzalo alebo aspoň s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou dochádzalo k produkcii diel autorov zastupovaných danou organizáciou kolektívnej správy. Uvedené predpoklady žalobca v konaní preukázal. Žalobca má za to, že rozsudok súdu prvej inštancie spĺňa všetky atribúty vyžadované pre riadne odôvodnenie rozhodnutia súdu, a v konaní preukázal aktívnu vecnú legitímáciu, existenciu ďalšieho verejného prenosu v ubytovacom zariadení žalovaného, ako aj výšku obvyklej odmeny. V závere poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov v skutkovo a právne obdobných konaniach. Žalobca má za to, že v konaní bolo preukázané, že zo strany žalovaného dochádzalo a dochádza k vedomému zásahu do výhradných autorských práv autorov a nositeľov zastupovaných žalobcom.

12. Krajský súd v Banskej Bystrici, ako odvolací súd, viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP - zák. č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok), viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP) bez nariadenia pojednávania (a contrario § 385 ods. 1 CSP) rozsudok okresného súdu v odvolaní napadnutej časti potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1, 2 CSP.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. V zmysle § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Odvolací súd sa stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku, so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie prejednávaneho sporu a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na druhej strane. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť a súd prvej inštancie ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdil a náležite vyhodnotil. Rozhodnutie okresného súdu je logické a presvedčivé, premisy v ňom zvolené aj závery, ku ktorým na ich základe okresný súd dospel sú prijateľné. Žalovaný v odvolaní neuvádza relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd sa preto obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, s uvedením ďalších dôvodov na zdôraznenie jeho správnosti, v nadväznosti na odvolacie námietky žalovaného.

16. Odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

17. Žalovaný podal odvolanie z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f), h) CSP.

18. Medzi základné zásady spravodlivého súdneho konania patrí právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, čo vyplýva aj z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. Judikatúra tohto súdu pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A , s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako sa k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutie vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky napr. aj v náleze III. ÚS 119/03. Ústavný súd už vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03). Rozhodnutie súdu (až na výnimky stanovené zákonom - viď napr. § 279 CSP) musí obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie. V súlade s § 220 ods. 2 CSP musí súd v odôvodnení rozhodnutia podať výklad opodstatnenosti a zákonnosti výroku rozhodnutia a musí sa vyporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami; jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený s poukazom na zistené rozhodujúce skutočnosti, ale tiež s poukazom na ním prijaté právne závery. Súd ale nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných jeho stranami.

19. Odvolací súd konštatuje, že odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie obsahuje a stručne vysvetľuje podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré bolo rozhodnuté. Skutkové a právne závery okresného súdu v prejednávanom spore nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, odôvodnenie odvolaním napadnutých výrokov rozsudku súdu prvej inštancie ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 220 ods. 2 CSP). Skutočnosť, že sa odvolateľ nestotožňuje s právnym názorom okresného súdu nemôže sama osebe viesť k záveru o

zjavnej arbitrárnosti rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu nejde, pokiaľ ide o odôvodnenie napadnutého rozsudku, o žalovaným tvrdenú tzv. inú vadu konania v zmysle § 365 ods. 1 písm. d) CSP ani o odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.

20. Základnou odvolacou námietkou žalovaného bolo tvrdenie o nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Vecnou legitímáciou rozumieme stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého je strana sporu subjektom práva (povinnosti), o ktorú v súdnom konaní ide. Nedostatok vecnej legitímácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávneho oprávnenia, alebo o ktorom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nie je nositeľom hmotného oprávnenia (hmotnoprávnej povinnosti), o ktoré v konaní ide. Nedostatok vecnej legitímácie sa ukáže až v samotnom konaní (Handl, V., Rubeš, J. a kol. Občianský soudní řád. Komentář. I. díl. Praha: Panorama, 1985, str. 401). Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie konštatuje, že aktívna legitímácia žalobcu vyplýva priamo z filozofie úpravy autorskoprávnej ochrany, ktorej výrazom bol zákon č. 618/2003 Z. z. Žalobca na základe Oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv č. 2/2004 udeleného Ministerstvom kultúry SR dňa 11.05.2010 vykonáva kolektívnu správu majetkových práv autorov a iných nositeľov práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia. Žalovaný mal v zmysle § 84 ods. 1 autorského zákona ako používateľ plniť svoje povinnosti vyplývajúce z použitia uvedených predmetov ochrany (aj povinnosť získať licenciu) ex lege prostredníctvom organizácie kolektívnej správy, ktorej bolo udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy vo vymedzenom odbore použitia predmetov ochrany, t. j. prostredníctvom žalobcu. Žalovaný totiž nevyužil možnosť danú mu v § 84 ods. 1 autorského zákona preukázať, že niektorý nositeľ práv k vyššie uvedeným dielam výslovne vylúčil kolektívnu správu svojich práv.

21. V konaní pred súdom prvej inštancie aj v odvolacom konaní žalovaný tvrdil, že nebolo riadne preukázané vykonanie verejného prenosu z hľadiska početnosti neurčitej verejnosti (či je väčšia ako malá, alebo bezvýznamná) vo vzťahu k obsadenosti žalovaného s ohľadom na európsku judikatúru. Odvolací súd v odvolacom prieskume zistil, že súd prvej inštancie vychádzal z verejne dostupných údajov o tom, že v hoteli FLÓRA Dudince sa v relevantnom období nachádzalo 66 zvukovoobrazových zariadení. Súdny dvor EÚ v rozsudku C-162/10 vo veci Phonographic Performance (Ireland) limited proti Írsku v rámci prejudiciálnej otázky konštatoval, že prevádzkovateľ hotelového zariadenia, ktorý poskytuje v izbách svojich hostí televízne alebo rozhlasové prijímače, do ktorých prenáša signál, je používateľom, ktorý uskutočňuje verejný prenos. V rozsudku zo dňa 07.12.2006 vo veci Sociedad General de Autores y Editores De Espana (SGAE) c/a Raffael Hoteles SA, sp. zn. C-306/05 Súdny dvor EÚ ako odpoveď na prejudiciálne otázky (bod 29 rozsudku) uviedol, že „Hoci samotné zabezpečenie fyzických zariadení nepredstavuje ako také verejný prenos v zmysle smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/1/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladiení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti, poskytovanie signálu hotelovým zariadením prostredníctvom televíznych prijímačov klientom, ktorí sú ubytovaní v izbách tohto zariadenia, predstavuje nezávisle od používanej techniky prenosu signálu verejný prenos v zmysle článku 3 ods. 1 tejto smernice“.

22. Autorský zákon v § 56 ods. 1 písm. g) určil výšku bezdôvodného obohatenia pri neoprávnenom zásahu do práv autora (ktorým je v súdenom prípade verejný prenos uskutočnený žalovaným bez súhlasu nositeľov autorských práv k literárnym, dramatickým, hudobnodramatickým, choreografickým, audiovizuálnym, fotografickým dielam, dielam výtvarného umenia, architektonickým dielam a dielam úžitkového umenia) vo výške dvojnásobku odmeny obvyklej za získanie licencie pri obdobných zmluvných podmienkach v čase neoprávneného zásahu do tohto práva. Táto právna úprava je špeciálnou k právnej úprave bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku. Obvyklá odmena je taká, za akú boli v rozhodnom období skutočne poskytované licencie iným používateľom a za akú používateľia licenciu získali. Okresný súd vychádzal z odmeny podľa Sadzobníka žalobcu, na platení ktorej sa dohodol v licenčných zmluvách s 218 inými subjektmi, čo ju robí v uvedených predmetoch autorskoprávnej ochrany v ekonomických podmienkach Slovenska odmenou obvyklou. Žalovaný považoval tieto zmluvy za absolútne neplatné pre zneužitie žalobcovho dominantného postavenia na trhu, ktoré ale nepreukázal. Odvolací súd dopĺňa, že aj podľa judikatúry NS ČR použiteľnej v právnom prostredí Slovenskej republiky možno sadzobníku organizácie kolektívnej správy v zásade prisúdiť hodnotu meradla výšky obvyklej autorskej odmeny (rozsudky sp. zn. 30Cdo/1759/2011 z 21.12.2012 alebo 30Cdo/2715/2015 z 27.01.2016). Aj v zmysle uznesenia ÚS SR sp. zn. II.ÚS/101/2011 sa obvyklosť licenčnej odmeny posudzuje podľa toho, za akú odmenu v čase neoprávneného zásahu do

práv autorov orgán kolektívnej správy obvykle poskytoval licenciu iným užívateľom, teda za akú uzatváral hromadné licenčné zmluvy. Odvolací súd musí zdôrazniť, že žalovaný napriek neúspešným rokovaniam so žalobcom od r. 2015 nevyužil autorským zákonom (§ 82) danú možnosť požadovať, aby obsah hromadnej licenčnej zmluvy, vrátane odmeny za použitie spravovaných predmetov ochrany určil súd.

23. Nakoľko žalovaný podal odvolanie explicitne iba voči IV. a V. výroku rozsudku okresného súdu, k jeho argumentácii uvedenej v bodoch 9. a 10. tohto rozhodnutia týkajúcej sa prerušenia konania, o ktorom súd prvej inštancie rozhodol v I., II., III. výroku sa odvolací súd vyjadrovať nebude. Len pre úplnosť odvolací súd dodáva, že odvolanie je prípustné iba v prípade rozhodovania o prerušení konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164 CSP.

24. Iné odvolacie dôvody, ktorými je odvolací súd viazaný, žalovaný neuviedol, a to ani vo vzťahu k časti IV. výroku o povinnosti platiť úrok z omeškania a ani vo vzťahu k V. výroku o trovách konania, hoci ich odvolaním formálne napadol. Nakoľko ide o závislé výroky (§ 379 písm. a) CSP) od výroku vo veci samej, odvolací súd ich podrobil odvolaciemu prieskumu a po zistení ich vecnej správnosti aj súladu s právnou úpravou rozsudok okresného súdu aj v tejto časti (§ 387 CSP) potvrdil.

25. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný a vznikol mu proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktoré mu odvolací súd priznal. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 1 CSP).

26. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehoť plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
 - b) kto ho robí,
 - c) ktorej veci sa týka,
 - d) čo sa ním sleduje a
 - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa predchádzajúceho odseku neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).